

สัจจบารมี ทำได้คุณอนันต์ ผิปลาตโทษมหันต์

การตั้งสัจจะประพจน์พรหมจรรย์ดังที่กล่าวแล้วนี้ คนทั่วไปจะเข้าใจเพียงผิวเผิน แต่สำหรับนักปฏิบัติธรรมสายวิชชาธรรมกายแล้ว ถือกันว่าเป็นเรื่องใหญ่มาก เพราะขณะที่เรากำลังกล่าวสัจจาธิษฐานนั้นเอง คุณยายผู้รับคำท่านกัณฐ์สมาธิ (เรียกว่านั่งเข้าที่) อารธนาพระธรรมกายในพระนิพพานและอัญเชิญเทพยดาทุกชั้น ตลอดจนรูปพรหม อรูปพรหมทั้งหมดในจักรวาลทั้งสิ้นมารับรู้รับเห็นเป็นพยาน พวกมันแปลงอนุโมทนาสาธุการกันไม่รู้จบสิ้นติดต่อกันไปเป็นเวลาหลายวันหลายเดือนในโลกมนุษย์ ผู้กระทำจะได้บุญทับทวีเป็นพิเศษ ไม่ใช่บุญธรรมดา

แต่ถ้าผู้นั้นเสียสัจจะไม่ทำตามวาจาที่กล่าวไว้แล้ว ผลร้ายก็มีมากมายประมาณมิได้เหมือนกัน คือ สัจจะบารมีของผู้นั้นก็จะเป็นอันสูญเสียไป ที่เคยมีอยู่แล้วมากน้อยเพียงใดก็พลอยให้หมดไปด้วย จะกระทำขึ้นใหม่ก็ไม่ได้รับผลเป็นโมฆะไปเสียหมด ต้องรอไปเป็นเวลานานแสนนาน ใช้คำพูดกันว่า รอไปจนกว่า “หัวแผ่นดินเกิดใหม่” จึงจะเริ่มต้นสร้างบารมีขึ้นกันได้ใหม่อีกครั้ง

อย่างไรก็ตามพอพ้นจากปี ๒๕๑๓ เป็นต้นมา คุณยายไม่ยอมอนุญาตให้ใครตั้งสัจจะชนิดนั้นอีกเลย เพราะมีตัวอย่างเสียสัจจะไป ๓-๔ ราย คุณยายคงสงสัยว่า ถ้าเปิดให้ตั้งต่อไปก็จะมีคนเสียสัจจะเพิ่มอยู่เรื่อย ๆ พูดถึงตรงนี้ข้าพเจ้ารู้สึกขออนุญาตคุณยายเป็นพิเศษ เพราะเมื่อปี ๒๕๑๓ มีเด็กเล็ก ๆ ขอตั่งสัจจะด้วย คุณยายไม่ยอมเป็นเด็ดขาด มาปัจจุบันข้าพเจ้าถึงได้เข้าใจซาบซึ้ง คุณยายรู้ดีว่าอำนาจของมารที่เขาเอากามคุณ โดยเฉพาะเรื่องเพศมาล่อมนุชนั้น มีอำนาจภาพพิเศษ สัตว์โลกพ้นอำนาจของเขายาก เด็กเล็ก ๆ อินทรีย์ทางธรรม (คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมานะ ปัญญา) ยังไม่แก่กล้า โตขึ้นมาต้านทานอำนาจมารไม่ไหวก็ต้องเสียสัจจะ หรือถ้ารักษาไว้ได้ แต่ศรัทธา วิริยะ สติ สมานะ ปัญญาอ่อนแอไปก็จะอยู่อย่างเป็นทุกข์เป็นโทษ เรียกว่าอยู่อย่าง “ซังกะตาย” ไม่แจ่มใส จิตไม่เกิดมหากุศล สู้ไม่ตั้งเสียดีกว่า นี่คือพระคุณใหญ่หลวงของคุณยาย ท่านมองอะไร ๆ ไกลเหลือเกิน เกินกว่าสติปัญญาคนธรรมดาอย่างเรา ๆ ที่มองแค่เฉพาะหน้า ๆ จะตามทันได้